

Kapitola 13. Vysvětlení

Předcházející část: Kapitola 12. Hledání pravdy

Kapitola 13

VYSVĚTLENÍ

Otázka: Jaký náhled na svět je nejvhodnější pro duchovní práci?

Odpověď: Pozice jin je perzistentní a neochvějná. Práce se skládá z porozumění, poznání a společné vůle spíše dávat než dostávat. Uvědomte si, že hledané je přítomno, neoddělitelné od Všeho Jsoucího, neviditelné a tiché. Je to nezbytná podmínka existence. Je to jediná kvalita mající prioritní význam; absolutně nerozbitná matice všeho „jsoucího“. Považuje se natolik za samozřejmou, že se její význam obvykle přehlíží. Abychom pochopili samotnou existenci bytí, je nezbytné Poznání. Vnitřní, vrozená kvalita a charakter nutného vědomí / existence – je Božství. Najdeme-li ji, zcela jistě ji poznáme. Vědění je tiché, němé a září jako zjevení. Jeví se v naprosté dokonalosti a konečnosti. Nebývá vágní a skryté, ale výkonné a ohromující. Přítomnost rozptyluje jakékoliv rozdělení. Je vnímáno tak, jako bychom se dostali mimo čas. Všechny sekvence jsou ukončeny, jako by celé tvoření a čas byl přítomen v „Teď“, plně a rovnoměrně. Všechno, co kdy bylo nebo mohlo být, je již přítomno a dokončeno. Již to má potenciál. Všechny myšlenky ustanou, a proto všechny kategorie myšlení – čas, prostor, vzdálenost a doba trvání – mizí a nejsou použitelné.

Svět vypadá jinak. Všechno se zdá být mnohem hlubší. Vše je plné života a vyzařujícího vědomí. Všechno poznává, že existuje a poznává, že všechno ostatní to také poznává. Nic není ve své podstatě inertní.

Otázka: Jaký duchovní přístup nejlépe vyhovuje samostudiu?

Odpověď: Je to náhled na svět, připomínající „mudru“ tím, co je pozicí poznání nebo zkoumání. Je aktivně pasivní, to znamená, že jin / dovolující světonázor je konstantní a neotřesitelný. Není třeba se „pokoušet“ uvidět zřejmé – je třeba se jen zbavit všech překážek, včetně mínění, víry, myšlenkových schémat, komentářů, netrpělivosti, snahu rozumu předvídat nebo kontrolovat následující okamžik. V dětství jsme se všichni snažili „uhádnout skrytý smysl“ v uměleckých dílech, a až když jsme se o to přestali pokoušet, najednou se zjevil sám; keř se, například, stal najednou smějícím se lvem. „Snahy“ vedou k zesílení vnímání a zúžení pohledu a proto i ke značnému omezení. Hledat neviditelné je paradox. Je to podobné spíše identifikaci, která se odehrává ve Všem Jsoucím a je samou podstatou bytí. Pozorování potvrzují, že všechny emocionální / myšlenkové / konceptuální fenomény probíhají spontánně samy o sobě a že neexistuje osoba, která je vyvolává.

„JÁ“ – je celé pole a vše, co obsahuje. Vědomí je kvalita, kterou se poznává a popisuje „JÁ“. Bůh je Vše Jsoucí, bez výjimek; zvuk, prostor, předměty, formy a ne-foremnost, viditelné a neviditelné, tuhé, tekuté, bezrozměrné, zbavené místa a

rovné si ve všem. Neexistuje opak Boha. Je zároveň Vším i prázdnou, stejně formou jako ne-formou.

Otázka: Jak překonat protiklady?

Odpověď: Tato otázka je pokládána často. Uvědomte si, že všechny protiklady jsou jen popisy podmínek, nejsou reálné, neexistují odděleně. Jsou jen iluzí, vytvořenou přijetím nebo výběrem libovolného počátečního bodu nebo pozorovací pozice. Jediný jejich přínos je praktický; využít je jako kontrolního bodu záměru nebo cíle akce nebo popisu. To, že mohou mít a i mají funkční podmínky, vede k falešnému předpokladu, že jsou samostatně existující realitou a že nejsou jen popisným úhlem pohledu.

Všechny pozice jsou závislé na definicích, ale všechny definice jsou konvence, dané historickými dohodami. Veškeré konflikty jsou výsledkem polohování. Z vyššího úhlu pohledu žádné alternativní páry pozic nemají význam. Vše je založeno na připuštění cílených nebo teoreticky možných budoucích dějích. Pokud nejsou žádné potenciální hodnoty, děje, kvality nebo rozhodnutí chtěné a relevantní, potom se protiklady rozpouští v nesmyslnosti.

Diskriminace – je to definice, která je uvedena za účelem komunikace mezi jednotlivými body nebo subjekty. Ve skutečnosti, kde se nic neodděluje od čehokoliv jiného, nejsou žádné informace, prostor a mezery, jimiž by se mohla předávat. Neexistuje ani odesílatel, ani příjemce, nejsou tam žádné skryté nebo omezené části informací, které by mohly být přenášeny.

Komunikace má hodnotu pouze ve světě vnímání, kde se zdá vše být odděleno od zbytku. Ve skutečnosti je již vše známo, všemu existujícímu. Žádné zprávy nejsou potřeba, stejně jako oceán nepotřebuje pojem „vlhkosti“, aby mohl být sám sebou.

Otázka: Je verbalizace klamná?

Odpověď: Pokud mám být přesný, může být užitečná v podobě počátečního bodu, určujícího podstatu a směr hledání. Verbalizace pomáhá zadat kontext, který se následně postupně stává neverbálním a rozšířenějším co do záběru. Přesná informace šetří čas a zrychluje smysluplné učení, ukazuje, které cesty budou jen pustou ztrátou času nebo faktorem, odvádějícím pozornost. Informace, ve které skříní leží boty, nás chrání před nutností prohledávat všechny skříně v domě. Dobrý kompas mnohé ochrání před blouděním a přesná mapa ochraňuje před neplodnou hrou na slepou bábu.

Otázka: Jak nahlédnout za protiklady duality?

Odpověď: Všudypřítomnost a absolutnost Boha je vše, co může být, a jakékoliv alternativy jsou vyloučeny. Bůh jako „prázdnou“ – je neztělesněné Božství nekonečného potenciálu, které zůstává nevyjádřeným, bez-formy, neviditelným a nehmatatelným. Je to věčný Bráhma, transcendentální Krišna, přesahující existenci a bytí. Je to nezrozený nevyslovený zdroj. Z neztělesněného se zjevuje úplnost, podstata Boha, vyjádřeného jako Tvoření nebo Vše.

Bůh – je Veškerá Přítomnost současně, ztělesněná i neztělesněná, prázdno i Vše Jsoucí, viditelné i neviditelné, možné i skutečné, vyslovené i nevyslovené.

Tanec Šivy – viditelné projevení se nebo zmizení zdánlivých protikladů, které jsou ve skutečnosti pouhými alternativními úhly pohledu. Projevují se jako zobrazení v hologramu, které je dáno pozicí pozorovatele a ne pohybem nebo změnou samotného hologramu. Podívejme se, na příklad, na koncepci teploty, která obsahuje všechny možnosti, při kterých nebývá ani horko ani chladno, kromě té, libovolným bodem ohraničené, definované.

Díky tomuto pochopení je zřejmé, že všechny zdánlivé alternativy – jsou pouhé varianty úhlů pohledu nebo definic. Všechny definice jsou zcela subjektivní; proto „někde tam“ neexistuje samostatně stojící, kterého lze ze všeho vinit. Člověk nemůže být obětí bouře nebo laviny; je to pouhý zainteresovaný pozorovatel děje. Proto člověk nemůže být obětí života, ale může jen akceptovat úhel pohledu, jakoby byly konkrétní okolnosti v jeho prospěch nebo ne, jako by byly očekávány nebo ne. Z tohoto důvodu jakákoliv nenávist, msta, urážka a hněv nemají žádnou oporu v Realitě, jsou to jen plody představivosti.

Všichni jsou otevřeni životu v jeho projevech podstaty, stejně jako v mezilidských interakcích – společnosti. Tato interakce je neosobní, rány osudu jsou nevyhnutelné. Mohou stimulovat nebo potlačovat, záleží to pouze na úhlu pohledu. Bez polohování je život vnímán jako klidný a zajímavý. Podporuje růst a doufejme, moudrost, spíše než sebelítost nebo hořkost. Všichni se mohou svobodně rozhodovat. Déšť neurčuje, zda bude člověk mít radost nebo zda bude smutný. Vzdání se hodnocení / polohování přináší klid za všech okolností.

Otázka: Cožpak neexistují racionální názory a postoje, založené na realistickém základě?

Odpověď: Jsou to počáteční podmínky; ve skutečnosti jsou projevem svých slabostí. Libovolná urážka – projev vlastního podráždění, sentimentality, emocionality a melodramatičnosti. Člověk se stává mučedníkem, lítost vyvolávající obětí nebo se staví do tragického nebo hrdinného světla. Prostřednictvím nekonečných dobře vypadajících záminek nebo výmluv lze racionalizovat, ospravedlnit nebo vysvětlit veškeré lidské chování nebo reakci. Reaktivita je podmíněná, ale zároveň je i selektivní. Seriózní duchovně hledající se musí vyhnout pokušení chovat se jako dítě, protože vidí podstatu tohoto chování a odolává přitažlivosti emocionální her.

Na jisté úrovni mohou být vnímány jako nepravdivé. Samozřejmě, že to je něčí „hra“, a to i v případě, že si člověk sám neuvědomuje, že si pouze jen hraje. Klid – to je doslova výběr a rozhodnutí, i když nepopulární v naší společnosti, bez ohledu na to, co se o tom povídá. Řešení není v ignorování zdánlivých vzrušení života namísto reagování na ně. Je to je vědomá volba.

Otázka: Jak je to se sociálními problémy?

Odpověď: Práce sociálního reformátora nemá nic společného s hledáním osvícení. Je třeba mít na paměti, že sociální rozvoj má vliv na všechny zevnitř, ale násilí se

pokouší změnit pouze vnější faktory. Vzdání se osobních urážek nebo stížností přináší užitek celé společnosti, na rozdíl od demonstrací s provokačními hesly a plakáty. Pro duchovní rozvoj lidí to, zda jiní lidé s nimi souhlasí nebo ne, nemá význam, protože oni již více nemusí brát ohled na vnější okolí při hledání podpory nebo souhlasu.

Otázka: Co znamená, nacházet se ve stavu blaženosti? Co člověk dělá? Co se děje?

Odpověď: Rozpuštění se v silné nekonečné lásce omračuje a zbavuje sil. Neexistuje ani chuť ani schopnost vyjít z toho stavu bez cizí pomoci. Všechny funkce těla přestanou fungovat. Dokonce i dýchání se může zastavit a vrátí se až na základě modlitby jiného, čistou láskou milujícího člověka. Není to ale nutné dělat. Člověk má znalosti, jak opouštět tělo.

V mém případě se dýchání vrátilo jako důkaz lásky. Možná to rozhodla karma. Nicméně, volba byla udělána s přihlédnutím k poznání, že libovolný návrat do fyzického těla je jen dočasný a že konečné rozpuštění se v Nekonečné Lásce je nevyhnutelné a garantované. Ve srovnání s věčností v takovém neohraničeném stavu krátký návrat do fyzické reality se zdá být banální.

Otázka: Co když nebude nikdo poblíž, kdo by požádal o návrat do pozemského života?

Odpověď: Nastanou-li takové okolnosti nebo ne, pravděpodobně, závisí na karmě, okolnostech, podmínkách, Boží Vůli i vztazích uvnitř Vesmíru jako celku. Pokud žádná prosba nebude sdělena, tělo vyhasne, což bude zcela dobrovolným úkonem. Když se Ramana Maharshi dostal do takového stavu, našli ho až za několik dní; do té doby ho velmi těžce pokousali škůdci, nepil a nejedl. Prosili ho, aby se najedl. Zareagoval a postupně si obnovil pohyblivost a tělesné funkce; nicméně, mluvit začal až po dvou letech.

Otázka: Existují různé stupně vyšších stavů?

Odpověď: Existují různé úrovně *samadhi*, tradičně popisované v sanskritu. Je to transcendentální stav, existující stejně tak dlouho, jako dlouho zůstávají při meditaci zavřené oči člověka. Existuje intenzivnější stav *samadhi*, který trvá v meditačním stavu dokonce i poté, kdy se otevřou oči. Existuje ještě vyšší stav, který trvá dokonce i poté, kdy zasvěcený vstane a může chodit a plnit jednoduché úkony. Tyto stavy se zobrazují na EEG jako alfa vlny – mnohem pomaleji, než beta vlny, vlastní běžnému vědomí. Více povznesený stav – trvalé, stabilní poznání, dovolující vrátit se k fungování ve světě tak, jak je určeno karmou nebo předchozím rozhodnutím, volbou nebo dohodou. Navrátilci do světa jsou „mudrci“ a mohou fungovat jako léčitelé, učitelé a zdroje informací. Na EEG osvíceného mudrce převládají pomalé teta vlny (4-7 cyklů za sekundu), kvůli čemu je fungování v běžném světě celkem obtížné.

V tomto stavu je zachována možnost opustit tento svět kdykoliv; je to trvalá otevřená volba, doslova, část tajné dohody nebo vědění. Člověk se nezavazuje zůstat zde a existovat.

Otázka: Jak se obnovuje pozemský život?

Odpověď: V průběhu několika let se člověk přizpůsobuje, znovu si osvojuje způsoby komunikace i běžné pracovní návyky na dostatečné úrovni, aby mohl na světě fungovat. Je třeba si vzpomenout na nedávnou minulost. Je možné využít televizní a novinové zprávy. V celém poli lidského vědomí se odehrává neustálý dialog, zcela zřejmý ve své podstatě; předkládá aspekty, na které může člověk reagovat.

Otázka: Co ještě zbývá?

Odpověď: Přítomnost i poznání „JÁ“ trvají neustále. Zbytková osobnost komunikuje s očekáváními světa, aby se do něj vnořila a nevyvolávala komentáře a pozornost více, než je nutné. I když je možné se takovému běžnému chování naučit a je dobrovolné, vyžaduje vynaložení energie i pozornost k formě. Komunikovat s formou lidského života lze jen periodicky, je to velmi únavné, protože je to člověku nepřírozené. Ne všechna pozemská přání a požadavky se podaří vyplnit, proto se objevuje náchylnost šetřit energii pro uspokojení „potřeb“ a ne přání. Mudrc existuje pouze jako prostředek, jehož cíl se určuje Boží Vůlí, vyjádřenou v „JÁ“. Člověk vystupuje jen v pozici svědka událostí, které se dějí spontánně. Tělo pokračuje ve fungování jako živá kukla, chová se lidsky. Jeho potřeby se uspokojují automaticky komunikací s Vesmírem.

Otázka: Existuje „lítost“?

Odpověď: Lítost neexistuje, ale existuje poznání, že očekávání a přání světa jsou velmi často nesplnitelná.

Otázka: Jak byste nazval vaši „funkci“?

Odpověď: Být pro svět tím, kdo jsem, vysvětlovat to co možná nejpochoptelněji, abych rozšiřoval duchovní poznání a tím také napomáhal ulehčení strádání lidstva. Energetické pole, které doprovází tuto funkci, samovolně beze slova vnáší vklad ve prospěch blaha lidského života a ulehčuje lidským strastem, které samy o sobě přinášejí uspokojení a dokonalost.

Otázka: Jaké modlitby přinášejí užitek?

Odpověď: Proste, abyste byli sluhou Hospodina, nádobou Boží Lásky, kanálem Boží Vůle. Proste o pokyny a boží pomoc, vzdání se všeho ve prospěch Boha. Zsvěťte svůj život službě Bohu. Vyberte si lásku a klid ze všech ostatních možností. Zsvěťte se bezpodmínečné lásce a soucitu se vším živým ve všech jeho podobách.

Otázka: Jak odpustit tomu, kdo si toho nezasluhuje? Zdá se to být nemožným.

Odpověď: Pokud chápeme úhly pohledu jiných, omezení a rámce lidstva, genetické a sociální naprogramování, potom se můžeme vyhnout zlobě i škodě. Nerealistická očekávání jsou z lidské podstaty rozšířená a udržují se popíráním a využíváním hypotetických argumentů. Politické nebo sociologické hypotézy se časem ukazují jako nesprávné, založené na lživých předpokladech o lidských tužbách, okolnostech i omezeních. Kromě toho se v takových naivních formulacích zcela ignoruje kontext a dělají se falešné předpoklady o lidském chování bez jakéhokoliv ohledu na okolnosti.

Například, člověk může být čestný, ale pouze za určitých okolností. Pokud potřeby, tužby nebo hlad dosahuje určité intenzity, potom „rozkoš“ být čestným bere za své. Chudoba má svá pravidla přežití. Neuspokojené biologické instinkty se mohou stát silnějšími než hypotetické ideály chování, například, racionalita čelních laloků může překonat vybuzení starého, hlubokého živočišného mozku. Je to umělá situace, která zavrhuje miliony let biologie a pravidel rasového přežití, včetně efektu feromonů.

Druhý faktor, který obvykle bývá opomíjen v lidském očekávání – individuální variabilita a rozdíly v kontrole, ale i nenormální vzdělávání, okolnosti a defekty v chemii mozku. Individuální rysy jsou velmi často mimo hranice kvůli okolnostem nebo dokonce kvůli vlivu chemických látek. Pochopení tohoto snižuje očekávání od omezených lidských možností.

Lidé se v naší společnosti neučí chápat lidská omezení i různorodost. Naše puritánská společnost je náchylná udělovat mnoho pozornosti takovým imaginárním, neexistujícím kvalitám jako je „síla vůle“, která je využívána jako omluva pro moralisty, v první řadě proto, aby bylo možné omluvit mstivost. Že neexistuje kvalita síly vůle, na kterou by bylo možné se spolehnout, je zřejmé každému, kdo studuje lidskou činnost a může pozorovat, že zcela chybí u většiny lidí po většinu času a funguje pouze relativně u některých jedinců za vhodných okolností. Falešná víra v sílu vůle vyvolává mnohé z neřešitelných sociálních problémů lidstva.

Pokud se budeme dívat na běžného člověka jako na individuum mající nedostatky, omezené a neschopné být ničím, kromě toho, čím již v daném okamžiku je, nebo je za daných okolností, potom se většiny negativních pocitů a odsudků bude možné vyvarovat. Lidé se potom chápou jako tvorové omezení, ale ne „špatní“, „egoističtí“ nebo „nesprávní“. Život bude mnohem snazší a spokojenější.

Individuální životní zkušenost se mění, přizpůsobuje, a ve značné míře se transformuje podle osobní úrovně vědomí člověka, ale i převládajícími názory ve společnosti. Postupem rozvoje vědy se zjišťuje, že je značná část lidského chování, zvláště pak ta, která se odchyluje od běžného, ale i črty charakteru, dědičná. Mnohé z převládajících charakteristik jsou již dány a fungují dokonce i v dětství. Například, existuje depresivní porucha, „psychická deprese“, která začíná v dětství a trvá po dobu celého života. Doprovází ji nedostatek důležitého neurotransmiteru v mozku. Člověk nemůže změnit náladu a chování bez cizí pomoci a velmi často se tuto situace nedaří zvládat ani při účasti expertů.

Otázka: Mnohé konflikty můžeme vyřešit rozšířením informací?

Odpověď: To je pravda. Soucit a moudrost jdou ruku v ruce. Stěžovat si na omezení a nedostatky jiných je nesmyslné a nerealistické.

Otázka: Jaké jsou ideály?

Odpověď: Můžeme v ně doufat, ale neočekávat je. Cíle to jsou ty hypotetické intelektuální konstrukce, mohou být zdrojem nadšení, ale idealizace se velmi často ukazuje jako produkt pýchy. Tradičně je vyžadován od druhých ideál, ne však povinně od sebe – pro sebe dokážeme najít důstojné omluvy.

Je dětinské očekávat od jiných, že budou odpovídat vašim standardům a ideálům. Nelze pouštět ze zřetele, že většina lidí nemá jiné motivy, než „urvat si vše, co lze“. Sedmdesát osm procent lidí na planetě se kalibruje pod úrovní integrity s hodnotou 200.

Neoddávají se duchovním pravdám – pro ně je to výmysl nebo idealistický nonsens. Spravedlnost, zdvořilost, čestnost a etika nelze očekávat na úrovních vědomí pod 200. Pokud se tam již najdou, pak je to spíše výjimka, než pravidlo.

Kromě toho, je třeba chápat, že racionalita a um jsou rozšířeným základem pro přijetí rozhodnutí pouze tehdy, když úroveň vědomí dosahuje alespoň 400. Většinu lidí neomezuje logika – pouze emoce, neznalost, hrdá pýcha a přání mít „pravdu“. Pod úrovní 200 se společnost spoléhá na násilí (sílu), ale ne na moc.

Otázka: Jak může duchovní hledající pomoci společnosti?

Odpověď: Zabývat se duchovním rozvojem je obrovský dar člověku. Rozvíjí lidstvo z nitra, díky samé podstatě moci (síly). Moc se vyzařuje a sdílí se i s druhými, ale násilí (síla) je omezeno, odsouzeno k zániku a je slabé. Každé dobré a láskyplné slovo, myšlenka nebo posudek mají skrytý a jemný vliv na celou společnost. Libovolné odpuštění přináší užitek všem. Vesmír vnímá a zapisuje každou událost a vrací ji zpět. Karma to je sama podstata našeho Vesmíru díky její vnitřní struktuře a funkci. V našem Vesmíru se čas měří érami. Mimo náš Vesmír (tedy v Nelinearitě) čas vůbec neexistuje. Proto se libovolná dobrota uchovává navždy.

Následující část: [Kapitola 14. Tělo a společnost](#)